

ניוזלטר החיזוק היומי העולמי

ריכוז מסרים מהחיזוק היומי כפי שמופצים מידי יום ע"י הרב אליהו רבי שליט"א

הפעם לשבוע שמיני מיום כ"ב ניסן (04.04.21) ועד יום כ"ח ניסן (10.04.21)

האזן שאיני כ"ב ניסן תשפ"א

היכן עדיף לגור, בניו יורק או בישראל?

שלום וברכה לבני ארץ ישראל!

יום אסרו חג שמח!

ושלום וברכה לבני כל העולם כולו, ולחוצניקים, הדרים בארץ ישראל, חג שמח!

אתם עכשיו לא רואים את הסרטון, כי אסור לכם בדקות אלו לראות סרטונים.

אבל לאחר מכן אתם תראו ותתחזקו יחד איתנו.

והיום אני רוצה לדון בדיון ישן וטוב שהיה לנו.

מה נחמד יותר לקבל מהקדוש ברוך הוא במתנה:

יום של אסרו חג, או יום טוב שני של גלויות?

האם כדאי להיות כמו בני ארץ ישראל, שיש להם היום יום חול רגיל, אבל רק חגיגי יותר,

או להיות כמו בני חוץ לארץ, שחוגגים פעמיים את ליל הסדר, פעמיים את שביעי של פסח, וכל חג מגיע אליהם בכפולות, בגלל שרבותינו זכרונם לברכה תקנו כך בהיות ופעם היה ניתן בשוגג לחטוא ולפספס את יום החג המקורי?

שימו לב טוב מורי ורבותי!

יכול להיות אדם בארץ ישראל שיאמר לעצמו: "אילו הייתי חי באמריקה הגדולה והיפה, היה לי כל כך כיף לחגוג כל חג פעמיים. כאן אני זוכה רק לחמישים אחוז מהחגים". באותה מידה, יכול להיות בחור

שני שאיני כ"ב ניסן תשפ"א

הכבוד של החבר שלך חשוב לה' מאד, מה תעשה למענו?

שלום וברכה מורי ורבותי!

אנחנו נכנסים לעומק ימי ספירת העומר.

ובימים הללו כולנו נוהגים מנהגי אבלות: לא שומעים שירים, לא מסתפרים ולא עורכים חתונות ושמחות.

מה קרה?

על מה האבל האיום והנורא הזה?

על עשרים וארבעה אלף תלמידיו של רבי עקיבא, כמו שהגמרא מספרת (יבמות ס"ב ע"ב): "שנים עשר זוגות של תלמידים היו לו" -

שנים עשר חברות, שישבו יחד ולמדו תורה, וכולם נפטרו בימים הללו ממש, במגפה.

ומדוע?

הגמרא שם אומרת דבר אחד בלבד: "בגלל שלא נהגו כבוד זה בזה". הם לא ביזו, הם לא קיללו, הם לא גנבו ולא רצחו.

בסך הכל לא נהגו כבוד אחד בשני.

והקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה (ב"ק נ' ע"א). ובימים הללו הם הלכו לבית עולמם.

עשרים וארבעה אלף טרגדיות!

האפשרות שלנו להיות שותפים בדבר העצוב והאיום והנורא הזה, הוא לקחת מעט ממנהגי

האבלות ולזכור

שאין חשוב

בפני הקדוש

ברוך הוא יותר

מאשר בין אדם

לחברו.

אומר לך הקדוש

ברוך הוא: "אני רוצה

מאמריקה שאומר: "אני רוצה ביזנס, אני רוצה לעשות כסף, ונחת עלי יום חג נוסף וביום זה אני לא יכול לעבוד. איזה כיף לחברים בארץ ישראל".

האמת לאמיתה היא, אם אתה גר באמריקה, הטוב ביותר בשבילך הוא שני ימים טובים.

ואם אתה גר בארץ ישראל, הטוב ביותר בשבילך הוא יום טוב אחד ולמחרת אסרו חג.

אתה יודע למה?

כי אם זהו מסלול החיים שהציב בפניך הקדוש ברוך הוא, זה אומר שזהו היום הטוב והמתאים והמדעים ביותר בשבילך.

אל תנסה להתחכם,

אל תנסה להיות פיקח יותר מהקדוש ברוך הוא.

אתה כאן, במצב הנוכחי? זהו הדבר הטוב והמתאים ביותר בשבילך!

זה נכון לגבי החגים, זה נכון לגבי יום חול, זה נכון לגבי העבודה והלימודים, לגבי החברותא והחברים, לגבי העובדים ולגבי הספקים.

זה נכון לגבי כולם!

אלו שנמצאים בפניך, אלו שהועיד לפניך ה' יתברך, הם המדהימים והטובים והמתאימים ביותר!

אל תנסה למצוא פתחים או תירוצים למה הם הגרועים ביותר.

אם אינה ה' לידך אפשרות לשפר את המצב, תעשו אותו בשמחה.

אבל כל עוד ולא, זה מה שה' רוצה ממך, וזה הכי טוב בשבילך.

משלימים עם הקיים, שמחים ומאושרים איתו,

וזוכים לרב טוב כל הימים בתוספת של שלוות נפש.

ברוכים תהיו!

חושבים שאתם יודעים מה זה להרגיש את האחר? ממתינה לכם היום הפתעה...

שלום וברכה מורי ורבותי!

ואנחנו ממשיכים בסדנת 'בין אדם לחבירו', שהועיד לנו הקדוש ברוך הוא לימים אלו של ספירת העומר.

והיום יום ההילולא של הצדיק הקדוש רבי חיים מצאנז זצ"ל, בעל ה'דברי חיים'.

רבי חיים מצאנז מעולם לא השיב פניו של עני ריקם.

אם הוא היה רואה מישהו שחסר לו משהו, הוא היה מעניק לו את זה בטובו.

ומה היה קורה כאשר לכבוד הרב נגמר הכסף?

הוא היה לוקח הלוואות ומחפש ומעניק לאותו אחד את כל צרכיו.

היו תקופות שהנכדים

שלו כבר היו

בורחים כי היו

חוששים שאולי

הוא יבקש מהם

את דמי הכיס

בכדי להעניק

לעני נוסף, והם לא

היו מוכנים להיפרד

מהסכומים הללו.

אבל הרב לא היה חוסך מכחו ומכבודו, והיה מחפש מישהו נוסף שיסכים להלוות לו, ואת הכסף הזה

היה מעניק לאותו עני.

פעמים רבות הוא היה אפילו מתקשה להחזיר את אותן הלוואות.

אבל הוא ידע, כאשר הקדוש ברוך הוא רוצה שאני אעניק לעני הזה

משהו, העני הזה מבחינתי חשוב יותר ממני.

החיים שלי יהיו מספר שתיים, והחיים שלו יהיו מספר אחת.

אני לא חושב שיש אף אחד מאיתנו ברמה כזו ובדרגה כזו שיכול לדרוש

מעצמו להתייחס לאחרים הרבה יותר מאשר לעצמו.

אבל לפחות להגיע לרמה של "וְאָהֲבֵתָ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ" (ויקרא יט, יח),

או לפחות להתקרב לאותה רמה, זהו התפקיד והמחויבות של כל אחד

שימו לב טוב מורי ורבותי!

ההשכלה הארורה הכתה בגרמניה באותן שנים,

ורבי מאיר להמן הבין שאם הוא דואג לעצמו, הוא צריך לפרסם חידושי תורה,

אבל אם הוא דואג לציבור ואכפת לו מבני הנוער, והוא רוצה לעשות נחת רוח אמיתית לקדוש ברוך הוא, הוא צריך לשים את הכל בצד, לא להתייחס למה שטוב לו ולשמו הפרטי.

אלא לעשות הכל בכדי להציל בני נוספים לקדוש ברוך הוא.

ולכן, בכדי שהדור הצעיר לא ילך לרעות בשדות זרים בכדי למצוא ספר מתח נוסף,

הוא הלך וביזה את עצמו וכתב ספרים ברמה של סופר משכיל ארוך אחר, בעוד שהוא, כתלמיד חכם וגדול בתורה, זנח את לימודיו ועשה את אותו תפקיד נמוך שהיה הרבה פחות מהרמה הרוחנית הגבוהה שלו.

זה אומר לגבי כל אחד מאיתנו:

אם יש לך את הזכות לחשוב על הבנים של הקדוש ברוך הוא ולעשות משהו למענם, אל תזלזל

בעצמך להתייחס לשטויות של

הכבוד והכסף או המעמד

ואיך שיסתכלו עליך האנשים.

המעמד האמיתי שלך נקבע אך ורק

על ידי הקדוש ברוך הוא!

ורק אם הוא יחליט שאתה טוב בעיניו וגדול בעיניו, תהיה טוב וגדול.

ואחרת, יהיה אחרת לחלוטין.

תתייחס למה ימצא חן בעיני הקדוש ברוך הוא,

מה יעשה נחת רוח לפניו.

ובפרט בימים הללו של ספירת העומר, שכל כך חשוב לנו הקשר בין

האדם לחברו לא פחות מהקשר בין אדם לקונו,

זהו הזמן להתחזק בכך ולראות מה טוב לעם ולעשות למענם מתוך אהבה

אמיתית.

ברוכים תהיו!

שתהיה נוח כלפי, אבל אני רוצה גם לא פחות שתהיה נוח כלפי הסובבים אותך".

"וְאָהֲבֵתָ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ" (ויקרא יט, יח). תתחזק בכך בימים הללו, ובזה תהיה גם שותף לאותו אבל איום ונורא של עם ישראל, שעד היום כולנו אוכלים את הפירות הבאשים שלו.

כי אילו היו חכמי ישראל שבאותו הדור נשארים בחיים, היינו היום עם הרבה יותר חכמה, הרבה יותר תורה, והרבה יותר תלמידי חכמים.

כולנו מנצלים את הימים הללו להתחזק בבין אדם לחברו, למצוא את אותו אחד שאנחנו לא מסתדרים איתו, ודווקא לו להאיר פנים, להשלים על כל הבעייתיים, לאהוב אותם, להתפלל עליהם.

ולזכות יחד לאהבה ואחוה שלום רעות.

ברוכים תהיו!

רביעי שאינו כ"ה ניסן תשפ"א

מתי ישבת עם עצמך לחשוב מה באמת יעשה טוב לסביבתך? מתחילים מהיום!

הרב מאיר להמן זצ"ל, היה אחד מרבני גרמניה הידועים והמפורסמים ביותר.

הוא התפרסם בעיקר בגלל ספרי המתח אותם חיבר לבני הדור הצעיר.

זה היה ממש לא מתאים לאדם גדול בישראל לפרסם ספרים שכאלו.

ויותר חמור מכך, זה גם היה מאוד מביך ומבייש את כבודו הגדול.

תלמיד חכם נמדד על פי היכרותו בש"ס, בפוסקים, בפסקי הלכה

מחודשים או לפחות בחידושים על המקרא או על הפסוק.

מה קרה כאן?

מה עשה אותו גאון גדול שזנח את כל עיסוקי התורה שלו כלפי הציבור

והביא להם אך ורק סיפורים, שעד היום, כאשר מישהו רוצה לזלזל

בחברו על הסיפורים הלא הגיוניים שמספר לו, הוא אומר לו: "אתה מביא

לכאן 'סיפורי להמן' במקום לומר מה באמת קרה".

מה קרה כאן?

ומה תעשה אם באמת לא עשית רע וסתם חושדים בך?

שלום וברכה מורי ורבותי!

ערב שבת שלום, שבת פרשת שמיני. ובפרשתנו, לאחר שבעת ימי המילואים - שבעה ימים בהם משה רבינו שימש ככהן גדול במשכן, כאשר אהרון ובניו עומדים בפתח המשכן ומסתכלים על עבודתו ולומדים היאך לבצע אותה -

קורא משה לאהרון ולבניו ואומר להם: "מהיום השמיני ואילך אתם הכהנים, אתם אלו שאמורים לנהל את המקום".

איך משה רבינו שימש בכהונה גדולה במשך שבעה ימים? הרי הוא לוי! התשובה היא: הקדוש ברוך הוא מינה אותו לכהן למשך שבעה ימים, בכדי שהם ילמדו ממנו כיצד צריכים להתנהג במשכן.

אבל הגמרא (תענית י"א ע"ב) שואלת שאלה נוספת.

מה הוא לבש באותם ימים?

האם הוא לבש את שמונת הבגדים של הכהן הגדול, או שהיה לו בגד מיוחד לאותם שבעה ימים? ומשיבה הגמרא, שהוא לבש "חלוק לבן שאין לו אימרא".

כלומר, הוא לבש חלוק אחד על גופו שלא היה בו אפילו מכפלת.

ומדוע לא היתה בו מכפלת?

אומרת הגמרא הקדושה, כי משה רבינו אמר: "אני מכיר את עם ישראל, יש בהם כאלו שיחשדו בי שאני נכנס לשמש ראשון כי אולי אני אמצא איזושהי אונקיית זהב או איזושהי חפץ בעל ערך, ואני אחביא בתוך המכפלת. לכן אני לובש בגד שבסופו הוא גזור, ואין אפשרות להטמין בו ולו דבר קטן אחד".

משה רבינו! באמת?

אתה מתייחס לכל הפרחחים הללו? אתה, אחרי שהיית שליחו של הקדוש ברוך הוא לגאול אותם ממצרים, להביא אותם למדבר, להכיר להם את ה' יתברך,

אתה מתייחס לאותם חיות אדם?!

שימו לב טוב!

לפעמים האשה שומעת את בעלה, ומתחילה להפוך להיות היועצת שלו:

"אז למה לא אמרת לו כך?"

"אז מדוע לא הגבת בצורה כזאת?"

"למה שתקת? למה כל החיים שלך אתה צריך רק לסבול ולשתוק?"

ולפעמים הבעל הוא "הפיקח הגדול", שכאשר אשתו מסבירה לו עד כמה הרסו את חייה או עד כמה לא התייחסו נכון לפעילותה,

הוא מסביר לה עד כמה היא שוטה וגסת רוח, "כי אם היה לך טיפ-טיפה יותר שכל וטיפ-טיפה יותר עדינות נפש, היית מוצאת את המילה הנכונה והמתאימה".

וכאן מגיעה הטעות האמיתית!

יושב אותו בן זוג ומשתפך, ובן הזוג שכנגדו מנסה להיות היועץ ולפתור לו את הבעיות.

הוא לא הגיע אליך כי הוא מחפש פתרונות לבעיות,

הוא מחפש, בסך הכל, אוזן קשבת!

כל מה שמוטל עליך להוציא מפיה הוא "צקצוקי הבנה" והתייחסות אמיתית וכנה לכאב ליבו של בן זוגך.

זה לא הזמן להצעות, זה לא הזמן לרעיונות. וזה הזמן האחרון בו אתה אמור לספר לבן הזוג עד כמה הוא "שווה" בעיניך באמת.

אתה אמור רק לשבח, לפאר ולהלל, להשתתף באותו צער,

ולפי דעות מסוימות, אפילו לשמוע את השמות של האנשים או הנשים שפגעו בבן הזוג, כי אז אתה, כביכול, משתתף יותר.

אסור לך להאמין, אבל אתה אמור לקבל את הצער של בן הזוג כאמיתי ולהיות שותף אמיתי.

לאחר מכן, זו מעין מכונת כביסה, גם בן הזוג יוצא לחיים טובים ולשלום, וגם אתה, ופותרים דף חדש ואמיתי.

בהצלחה רבה לכולנו,

וברוכים תהיו!

ואחד מאיתנו.

להסתכל ימינה, להסתכל שמאלה, לראות למי חסר מה. ובדרך כלל לא חסר לאנשים כסף, מה שחסר להם יותר זה כבוד, זה יחס, זה חום ואהבה. לאף אחד מאיתנו לא קשה להוציא את זה,

ולהיפך, ככל שאתה מעניק מטובך לאחרים אתה מקבל הרבה הרבה יותר כחות.

ביום הזה כולנו יחד מתייחדים עם זכרו של הרבי מצאנז.

מסתכלים ימינה, מסתכלים שמאלה, מחפשים את אותו יהודי שזקוק מאיתנו למשהו נוסף, מעניקים לו את זה באהבה,

וזוכים לכחות נפש וכחות גוף הרבה יותר מאשר לפני אותו מעשה נאצל.

ברוכים תהיו!

חמישי שאיני כ"ו ניסן תשפ"א

מה התגובה הנכונה לבן זוג שמספר לך על הצרות והבעיות שלו?

שלום וברכה מורי ורבותי!

יום חמישי, היום של שלום הבית שלנו.

ושימו לב טוב!

כולנו הרי יודעים שאם בעל מקשיב לאשתו על דברים שנצרכים לצורכי הבית, או לצרכיה האישיים, זו מצווה גדולה ועצומה.

כולנו מבינים שאם אשה שומעת את בעלה על תקופות קשות שהוא עובר, ועל מישהו שממש הכעיס אותו, הרי שזו מצווה גדולה.

כולנו גם מבינים שזה מאוד תורם לשלום הבית.

כולנו מבינים דבר נוסף, שאם זה משהו טכני: "לך ותקנה לי", או "לכי ותעשי לי", זו לא באמת 'שיחה'.

שיחה זה לשמוע את מצוקותיו של האחר.

מה אנחנו צריכים לדעת וללמוד ביום זה, כחלק מהסדנא התורנית אותה מעביר אותנו הקדוש ברוך הוא בבין אדם לחברו בימי ספירת העומר? ?

אומר לך משה רבינו: "עִיר פְּרָא אָדָם יִלְד" (איוב יא, יב).

מי שלא עובד על עצמו, מחמור קטן נעשה חמור גדול.

מי שעובד על עצמו, עם השנים הופך ונהיה בן אדם ואפילו זוכה ונהיה מלאך!

יש לי כאן בעם אנשים בעייתיים, אני לא מחפש שיחשדו בי,

מה שאני יכול לעשות בכדי למנוע מעצמי את החשד, אני אעשה.

זה מביך, זה מביש, זה איום ונורא שיש כאלו אנשים בעם ישראל,

אבל עדיין, תעשה הכל בכדי שאף אחד לא יחשוד בך ולו בדבר הקטן ביותר.

אם עשית כפי יכולתך ולמרות זאת חושדים בך, עליך נאמר: "אשרי מי שחושדים בו ואין בו" (ע"פ שבת קי"ח ע"ב).

אבל, אסור לך להביא את עצמך לידי חשד.

"הרחק מן הכיעור ומן הדומה לו", כך לימדו אותנו רבותינו זכרונם לברכה (חולין מ"ד ע"ב).

ברכת שבת שלום ומבורך ממני ומכל צוות החיזוק היומי העולמי האוהב, מעריך, מוקיר, מעריץ ומה לא?...

וברוכים תהיו!

אוצ"ש שמיני כ"ח ניסן תשפ"א

זהירות! נוער מתבגר "מאד" לפניך!

שלום וברכה מורי ורבותי!

שעת חינוך ההורים שלנו, שבה אנחנו זוכים ללמוד ביחד, ועל ידי זה לחנך

להם מה היה הנכון לומר באותה פגישה או מה לא.

אנחנו אמורים לשמוע, להקשיב, להכיל, לאהוב, ולהסביר לבנינו ולביתנו עד כמה הם מוכשרים ועד כמה אין כמותם בעולם.

גם אם גילינו שיש משהו שהיה ניתן לשפר, לא עושים את זה בשיחה הזו.

זו שיחה של השתפכות הנפש.

עוד יום-יומיים נשב ביחד ונאמר לילדה המדהימה שלנו: "היית אמורה לומר את המילים הללו, או לפחות לא לדבר על השכנים בפני

הבחור שכלל לא יודע שקיימים כאלו אנשים בעולם".

את ההערות שומרים לזמן אחר. לאחר הפגישה יושבים, מאחדים את המשפחה, ומסבירים עד כמה ניתן להרבות אהבה ואחוה שלום ורעות גם במצבים רגישים.

ואלו הם המצבים הרגישים לא פחות ממצבים אחרים שאותם אנחנו מכירים לאחר מקרה אסון,

כי כאן נמצא הבחור או הבחורה בתקופה מאוד רגישה בחיים,

בימים בהם רוצים להקים בית נאמן בישראל, וזה עדיין לא קורה.

התפקיד שלנו הוא לתמוך, לעזור, לאהוב, והרבה מאוד - להרפות.

ובעזרת ה' בקרוב ממש ישמע בביתו של כל אחד ואחד מאיתנו "קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה" (ירמיהו לג, יא).

ברוכים תהיו!

טוב יותר את ילדינו.

והיום אני רוצה לייעד את השיחה להורים לילדים מתבגרים יותר, אלו שכבר יש להם בנים או בנות בשידוכים.

בתקופה בה הם מנסים להכיר את בן או בת זוגם, להכיר את ה'צלע' ויחד להתחיל בבניית בית נאמן בישראל.

בדרך כלל זה לא קורה ב"הוקוס-פוקוס" וזה לא קורה ביום אחד.

בדרך כלל לא ההצעה הראשונה היא ההצעה שאיתה מתחתנים.

מתרחשים ניסים, אבל לא לכולנו.

היום אני רוצה לדבר על התקופה הזו.

הילדים שלנו גדלים,

הילדים שלנו נמצאים רגל

אחת בבית ורגל אחת בבית

שלהם אותו הם רוצים להקים והם

עדיין לא יודעים היכן הוא יוקם.

אין לאף אחד מאיתנו את הזכות לשמור ולחבק את הילד באותה מידה ששמרנו וחיבקנו אותו בגיל שמונה.

יש לו את מרחב המחיה האישי שלו, והוא אמור לחיות בו בצורה שקטה וטובה יותר.

אנחנו תמיד מתעניינים, תמיד שואלים: "היכן היית והיכן הלכת",

אבל כבר לא שואלים באמת כמו ילד בן עשר: "איפה היית ולמה לא עדכנת שאתה הולך להיעלם מכאן לשעה או שעתיים?".

באותה מידה, כאשר חזרו הילד או הילדה מהפגישה, אין לנו שום תפקיד של יועץ או מבקר המדינה בכדי לומר

גם לכם יש שאלה? מעוניינים לקבל את החיזוק היומי מידי יום?

- להצטרפות לחיזוק היומי העולמי בכל ימות השבוע: שלחו 'צ'רף' בווטסאפ למספר **052-768-0007**, או טרפו את הברקוד ←
- עקבו אחרינו בעמוד 'החיזוק היומי העולמי' הרב אליהו רבי- וברוכים תהיו!, או טרפו את הברקוד ←
- לצפיה **YouTube**: ערוץ 'החיזוק היומי העולמי'
- לקבלת החיזוק במייל, שלחו בקשה ל: **www@haravrabi.co.il**
- להאזנה דרך הטלפון (גם מניחים וכשרים): **052-768-0007**
- להצטרפות למשפחת המפיצים 'הבינלאומית' שלנו כתבו לדוא"ל **e@10001000.co.il** וקבלו לפני כולם בתוספת הדרכה להפצה

ניהול והפצה:

אלדד דויד **e@10001000.co.il**

בכל הקשור בהפצה צילום ועריכה: הראל שיר חן **hs@10001000.co.il**

לשאלות ולנושאים בהזמנה

הפצה לקבוצות: נהוראי שרביט **ns@10001000.co.il**

להקדשת העלון לע"נ יקיריכם, או להבדיל לרפואה, להצלחה, לישועה ולכל עניין אחר, כתבו לנו **e@10001000.co.il**